

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Για τον Dustin Hoffman, για τις χαμένες αλλά και για τις κερδισμένες στιγμές της ζωής μας...

Βλέποντας το χρόνο να περνάει...
Ζώντας με το χρόνο που περνάει...
Σημαδεύοντας τις εποχές του χρόνου μ'
αγαπημένες ταινίες, μ' αγαπημένα τραγού-
δια, μ' αγαπημένα βιβλία...

Ενθυμούμενοι τη νιότη μας με Dustin Hoffman και Simon and Garfunkel, στην κλασική ταινία της εποχής των λουλουδιών, την ταινία του Mike Nichols «The Graduate»...

Περπατώντας, ξενυχτώντας, κουβεντιάζοντας τη ζωή και το χρόνο με Dustin Hoffman, σε πολύ καλές, σε καλές, σε λιγότερο καλές ταινίες του...

«Midnight Cowboy», «Little Big Man», «Straw Dogs», «All The President's Men», «Kramer Vs Kramer», «Tootsie», «Death of a Salesman», «Rain Man», «Meet The Fockers» κ.α.

Αναπολώντας το χρόνο που περνάει, μετρώντας λάθη, σημαντικά κι ασήμαντα..

Σταθερές ζωής τα λάθη που κάνουμε στο διάβα του χρόνου.

Λάθη ζωής. Τα κάνουν όλοι. Επώνυμοι κι ανώνυμοι... Επιτυχημένοι και αποτυχημένοι!

Λογαριασμοί ζωής... Ζύγι ζωής!

Εβδομήντα πέντε ετών ο Dustin Hoffman! Time flies!

Πολύτεκνος και παππούς ο Dustin Hoffman...

Αναλυόμενος για πολλά χρόνια σε καναπέ ψυχαναλυτή ο Hoffman...

Σκηνοθέτης για πρώτη φορά (επίσημα) στα εβδομήντα πέντε του χρόνια, στην ταινία «Quartet»

και... Άκρως αποκαλυπτικός για τα μεγάλα λάθη της σταδιοδρομίας του, σε πρόσφατη συνέντευξή του στο Simon Hattenstone της εφημερίδας «The Guardian».

«Some people are alcoholics, some are drug addicts. Some turn down great moments in their life, and I guess I fell into that category-Μερικοί άνθρωποι είναι αλκοολικοί, μερικοί είναι εθισμένοι στα ναρκωτικά. Μερικοί απορρίπτουν πολύ μεγάλες στιγμές-ευκαιρίες στη ζωή τους και υποθέτω πως ανήκω σε αυτήν την κατηγορία», λέει, μετανιώνοντας και «απιολογώντας» μεγάλα, πολύ μεγάλα λάθη της καλλιτεχνικής του ζωής...

Έχοντας για παράδειγμα στήσει σε μπαρ του Παρισιού το Samuel Becket, σε ραντεβού όπου θα συζητούσαν για το «Περιμένοντας τον Γκοντό», (θυμάται και ντρέπεται γι' αυτό), έχοντας αρνηθεί συνεργασία με το Federico Fellini στην ταινία «Η Πόλη των Γυναικών», γιατί θεωρούσε καλλιτεχνικό συμβιβασμό το να κάνεις γυρίσματα χωρίς κανονικό ήχο, όπως έκανε ο Fellini, έχοντας αρνηθεί να παίξει σε ταινία του Ingmar Bergman, γιατί η πρώτη του γυναίκα ήταν έγκυος κι αρνιόταν να αφήσει το γατρό της στη Νέα Υόρκη για να πάει στη Σουηδία...

Έχοντας κάνει αυτά κι άλλα πολλά, έχοντας αποκτήσει τη φήμη του δύσκολου ηθοποιού...

Σε μια ζωή που ξεκινάει από το Los Angeles και συνεχίζεται τη δεκαετία του 1950 στη Νέα Υόρκη, όπου, ανάμεσα σε άλλα συγκατοικεί με τον Gene Hackman και το Robert Duvall και εργάζεται ως λαντζέρης, ως γκαρσόνι, ως πωλητής παιχνιδιών κ.λπ...

Έλπιζε, λέει ο D. Hoffman στη συνέντευξή του στην εφημερίδα «The Guardian» να ζει από την ηθοποιία, όμως, ποτέ δεν περίμενε αυτό το «freak accident», αυτήν την επιτυχία ζωής που του απέφερε η ταινία «The Graduate-Ο Απόφοιτος».

Βλέποντας παντού τα σημάδια του χρόνου που περνάει... Εύθραυστα, αδύναμα, τελεσίδικα...

Ζώντας με το χρόνο που περνάει...

Αναζητώντας το χαμένο χρόνο, χωρίς να έχεις διαβάσει Προυστ...

Σημαδεύοντας, χρωματίζοντας το πέρασμα της δικής μας ζωής μ' αγαπημένες ταινίες, μ' αγαπημένα τραγούδια, μ' αγαπημένα βιβλία, μ' αγαπημένα πρόσωπα, με παλιούς και νέους φίλους, που όταν δε χάνονται... Αλλάζουν...

ΥΓ. Η φωτογραφία της ανάρτησης, συνοδεύει τη συνέντευξη του Dustin Hoffman στη βρετανική εφημερίδα «The Guardian» και είναι του D. Levene.